

Sygn. akt **IC 342/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Agnieszka Hreczańska-Cholewa

Protokolant Dorota Nitkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa **J. D.**

przeciwko **W. Z.**

o **zapłatę**

I. oddala powództwo;

II. zasadza od powoda J. D. na rzecz pozwanego W. Z. kwotę 7 217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 342/13

UZASADNIENIE

Powód J. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. Z. kwoty 259.120,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2011 roku do dnia zapłaty tytułem rozliczenia nienależnie przekazanej pozwanemu przez kuratora (...) w L. kwoty 518.240,61 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że decyzją z 06 czerwca 1994 roku Minister Edukacji Narodowej udzielił zezwolenia stronom na utworzenie uczelni niepaństwowej pod nazwą (...) z siedzibą w G.. Termin ważności zezwolenia ustalony został na 5 lat tj. do 30 września 1999 roku. Strony podpisały akt założycielski szkoły 21 czerwca 1994 rok, zaś 06 sierpnia 1994 roku strony podpisały umowę o prawach i obowiązkach założycieli (...). Postanowiono w niej, że w celu powołania i prowadzenia szkoły jej założyciele utworzyli w dniu 01 lipca 1994 roku spółkę cywilną. Udziały wspólników były równe i wynosiły po 50%. Strony zawarły również w dniu 27 listopada 1997 roku umowę spółki cywilnej na czas nieokreślony w celu prowadzenia (...) w L.. Wspólnicy wnieśli wkłady po 5.000 zł każdy. Na skutek nieporozumień, jakie powstały pomiędzy wspólnikami – stronami niniejszego postępowania, powód odwołał pozwanego z funkcji rektora szkoły, rozwiązał z nim umowę o pracę i złożył oświadczenie o rozwiązaniu spółki cywilnej zawartej 27 listopada 1997 roku. Pozwany wyraził zgodę na rozwiązanie spółki cywilnej pismem z 14 kwietnia 1999 roku. Decyzją z 30 września 1999 roku Minister Edukacji Narodowej otworzył likwidacji Szkoły wskazując w pkt 3 w/ w decyzji, określając termin zakończenia likwidacji na 30 września 2000 roku. Postanowieniem z 14 czerwca 2005 roku Sad Rejonowy w Legnicy ustanowił kuratora w osobie G. K. dla osoby prawnej (...) w L. w celu przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego szkoły. W toku postępowania kurator dokonał sprzedaży majątku (...) oraz podzielił pomiędzy współzałożycieli pozostałe po likwidacji środki finansowe. W ocenie powoda, kurator ustanowiony na podstawie art. 42 k.c. nie miał uprawnień do dysponowania środkami (...) w L.. Zakres kompetencji kuratora ustanowionego w myśl art. 42 k.c. jest ograniczony, albowiem powinien niezwłocznie postarać się o powołanie organów osoby prawnej a dopiero w razie potrzeby przeprowadzić likwidacji. Działaniem tym powinien być zatem stosowny wniosek do sądu o rozwiązanie osoby prawnej, a więc wszczęcie postępowania likwidacyjnego. Powołując się

na orzecznictwo Sądu Najwyższego powód wskazał, że kurator nie powinien pełnić jednocześnie funkcji likwidatora, lecz postarać się o jego powołanie dla celów likwidacji, a zatem uprawniony był jedynie do jednorazowej czynności, którą jest złożenie odpowiedniego wniosku. Czynności podjęte przez kuratora nie miały więc charakteru działań dopuszczonych dla kuratora przez ustawodawcę. Powód wskazał ponadto, że zgodnie z art. 37 pkt 3 i 4 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 27 lipca 2005 roku jeżeli założyciel uczelni niepublicznej nie przystąpi w wyznaczonym terminie do likwidacji uczelni, zgodnie z nakazem, o którym mowa w ust. 3 minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego powołuje likwidatora uczelni oraz wyznacza termin zakończenia likwidacji. W przedmiotowej sprawie Minister Edukacji Narodowej utworzył likwidację szkoły i wskazał termin jej zakończenia. Wynika stąd, że w tej sprawie kurator nie miał prawa nawet do wszczęcia postępowania likwidacyjnego. Nawet gdyby przyjąć jednak, że przepisy pozwalały kuratorowi na prowadzenie postępowania likwidacyjnego, to zgodnie z art. 27 ust. 1 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym majątek uczelni niepublicznej pozostały po zaspokojeniu wierzycieli winien przeznaczyć się na cele określone w statucie. W przedmiotowej sprawie zastosowanie będzie miał zatem § 61 ust. 6 Statutu (...) w L., zgodnie z którym po spieniężeniu majątku szkoły i po zaspokojeniu zobowiązań szkoły, pozostała część środków pieniężnych założyciele szkoły podzielą między sobą w częściach równych. Również na takim stanowisku stało Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Departament nadzoru i Organizacji Szkolnictwa Wyższego, który w piśmie z 04 stycznia 2011 roku wskazał, iż do kompetencji likwidatora uczelni nie należy podział pozostałego po zaspokojeniu wierzycieli majątku uczelni, zaś zgodnie ze statutem to założyciele są uprawnieni do podziału pozostałego majątku czy to samodzielnie czy przy pomocy właściwego sądu. Powód wskazał, że kurator dokonując rozliczenia, uczynił to nieprawidłowo albowiem przekazał na rzecz pozwanego zawiżoną o 50% kwotę 518.240,61 zł, a nadto dokonywał bezpośrednich przelewów na rzecz pozwanego, natomiast kwoty odnoszące się do powoda były przekazywane na rachunek komornika sądowego. Pismem z 18 lipca 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty w wysokości 259.120, 30 zł, lecz bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że w związku nieporozumieniami jakie powstały pomiędzy stronami konieczna była likwidacja szkoły. W ocenie pozwanego postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone i zakończone prawomocnym postanowieniem Sądu, które nie zostało wzruszone drogą właściwego postępowania, a co za tym idzie wskazane w nim kompetencje G. K. zostały zgodnie z prawomocnym obowiązującym upoważnieniem Sądu potwierdzone. Nie mogą podlegać kwestionowaniu w niniejszym postępowaniu. Postanowieniem z 3 czerwca 2011 roku Sąd Rejonowy w Legnicy zatwierdził czynności kuratora. Jest ono prawomocne i do dziś wciąż jest orzeczeniem, na mocy którego przedsięwzięte czynności są skuteczne i niewadliwe. Nadto w ocenie pozwanego, wbrew twierdzeniom powoda, majątek spółki został podzielony zgodnie z przytaczanym przez powoda art. 61 ust. 6 statutu (...) w L.. Żądana w pozwie kwota stanowi część majątku pozwanego, która została przyznana mu zgodnie ze sprawiedliwym podziałem majątku zlikwidowanej spółki zaś konsekwencją zasądzenia zwrotu połowy otrzymanej w wyniku podziału kwoty byłoby pokrycie prywatnych długów powoda z majątku pozwanego, co w żaden sposób nie byłoby zasadne w zaistniałym stanie faktycznym. Pozwany zarzucił powodowi również niekonsekwencje w swych twierdzeniach, albowiem skoro twierdzi on, że rozliczenia dokonane przez kuratora są bez podstawy prawnej, to brak jest podstaw do żądania połowy kwoty, przyznanej pozwanemu przy zastosowaniu wątpliwej w ocenie powoda procedury. Powód kwestionuje ważność postępowania likwidacyjnego, jednak opiera swoje żądania o podstawę leżącą właśnie w tymże postępowaniu. W ocenie pozwanego procedura zastosowania przy likwidacji szkoły jest właściwa, prawomocna i wykonana z należytą starannością.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 6 czerwca 1994 roku Minister Edukacji Narodowej udzielił zezwolenia J. D. i W. Z. na utworzenie uczelni niepaństwowej pod nazwą (...) z siedzibą w G.. Termin ważności zezwolenia ustalony został na 5 lat tj. od 1 października 1994 roku do 30 września 1999 roku. W dniu 1 lipca 1994r roku w G. J. D. i W. Z. zawarli umowę spółki cywilnej dla celów związanych z prowadzeniem działalności w dziedzinie szkolnictwa wyższego w kraju i za granicą. Strony aktem notarialnym z 21 czerwca 1994 roku repertorium A numer (...) przed notariuszem K. D. z Kancelarii

Notarialnej w G. zawarły akty założycielski uczelni niepaństwowej pod nazwą (...) z siedzibą w G.(dalej (...)). Dnia 06 sierpnia 1994 roku strony podpisały umowę o prawach i obowiązkach założycieli (...). Postanowiono w niej m.in., że w celu powołania i prowadzenia szkoły jej założyciel utworzył w dniu 01 lipca 1994 roku spółkę cywilną. Udziały wspólników były równe i wynosiły po 50%. W dniu 27 listopada 1997 roku W. Z. i J. D. zawarli umowę spółki cywilnej na czas nieokreślony, celem której było sprawdzenie (...) w L.; wspólnicy wnieśli wkłady po 5.000 zł każdy.

(dowód:

- decyzja Ministra Edukacji Narodowej z 06 czerwca 1994 roku – k. 5,
- umowa spółki cywilnej z 1 lipca 1994 roku – k. 7-8,
- zaświadczenie z 12 lipca 1994 roku – k. 9,
- akt notarialny z 21 czerwca 1994 roku repertorium A numer (...) – k. 10,
- umowa o prawach i obowiązkach założycieli (...) w G. z 06 sierpnia 1994 roku – k. 11-12,
- zaświadczenie o trzymaniu EGON z 05 lipca 1994 roku – k. 13,
- umowa spółki prawa cywilnego z 27 listopada 1997 roku - k. 14-16)

Na skutek nieporozumień, jakie powstały pomiędzy wspólnikami, J. D. pismem z 06 kwietnia 1999 roku odwołał W. Z. z funkcji rektora (...) w L. oraz na podstawie art. 52 kodeksu pracy za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które uniemożliwiają dalsze zatrudnienie na zajmowanym stanowisku rozwiązał z nim umowę o pracę i wypowiedział W. Z. umowę spółki cywilnej zawartej 27 listopada 1997 roku. Pismo to W. Z. otrzymał 08 kwietnia 1999 roku. Pismem z 14 kwietnia 1999 roku W. Z. wyraził zgodę na rozwiązanie spółki cywilnej zawartej 27 listopada 1997 roku.

(dowód;

- pismo z 06 kwietnia 1999 roku wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru – k. 17,
- pismo pozwanego z 14 kwietnia 1999 roku – k. 18.)

Decyzją z 30 września 1999 roku Minister Edukacji Narodowej odmówił wnioskodawcom – stronom niniejszego postępowania przedłużenia upływającego 30 września 1999 roku terminu ważności zezwolenia na utworzenie (...) w L., która została przyznana decyzją z 6 czerwca 1994 roku nr (...) zmieniona decyzją z 23 września 1997 roku nr (...), oraz zarządził dokonanie w Rejestrze uczelni niepaństwowych pod liczną porządkową „(...)” w rubryce (...) wpisu o otwarciu likwidacji (...) w L.. Decyzją tą ustalono termin zakończenia likwidacji uczelni na dzień 30 września 2000 roku oraz zobowiązano J. D. i W. Z. do powiadomienia Ministra Edukacji Narodowej w terminie miesiąca od dnia otrzymania niniejszej decyzji o wyznaczeniu likwidatora uczelni. Decyzją tą również nakazano założycielom szkoły dokonanie czynności wskazanych w statucie szkoły; tj. podjęcie działań mających na celu umożliwienie studentom (...) w L. ukończenia lub kontynuacji studiów w innych uczelniach zgodnie z § 60 ust. 3 statutu, podania zgodnie z § 61 ust. 3 statutu do publicznej wiadomości zawiadomienia o otwarciu likwidacji uczelni.

(dowód:

- decyzja z 30 września 1999 roku. – k. 19)

Postanowieniem z 14 czerwca 2005 roku Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział III Rodzinny i Nieletnich w sprawie prowadzonej pod sygn. akt III Rns 92/05 z wniosku J. D. przy udziale W. Z. ustanowił kuratora w osobie G. K. dla (...) w L. w celu przeprowadzenia przez niego postępowania likwidacyjnego tej osoby prawnej. Postanowienie to jest prawomocne.

Kurator w toku postępowania likwidacyjnego sprzedał majątek szkoły, zamknął księgi rachunkowe, w tym bilanse rozliczeniowe, dokonał rozliczeń podatkowych oraz złożył sprawozdanie z okresu likwidacji, zaś pozostałe po spłacie zobowiązań środki finansowe podzielił pomiędzy współzałożycieli. Postanowieniem z 03 czerwca 2011 roku Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział III. Rodzinny i Nieletnich zwolnił z dniem 31 maja 2011 roku kuratora ustanowionego w celu przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego (...). Postanowienie to jest prawomocne.

(dowód;

- postanowienie Sądu Rejonowego w Legnicy III. Wydział Rodziny i Nieletnich sygn.akt III Rn 92/05 – k. 21-22)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód, domagając się od pozwanego zasądzenia na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem nie wskazał podstawy prawnej swego roszczenia, powołując się jedynie na szereg okoliczności, które, w jego ocenie, uzasadniają jego żądanie. W świetle podnoszonych przez powoda okoliczności, Sąd uznał, że podstawę wzajemnych rozliczeń stron stanowią przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Jak wynika z przywołanej regulacji, do powstania bezpodstawnego wzbogacenia konieczne jest zaistnienie następujących przesłanek: (1) przysporzenie majątkowej po stronie bezpodstawnie wzbogaconego (tego, kto „uzyskał korzyść majątkową”), (2) uszczerbek majątkowy po stronie innej osoby (gdyż do wzbogacenia doszło „kosztem innej osoby”), (3) brak podstawy prawnej tak do uszczuplenia majątku innej osoby, jak i do uzyskania korzyści przez wzbogaconego, (4) wspólna przyczyna wzbogacenia i uszczerbku, cechująca się tym, że do wzbogacenia by nie doszło, gdyby jednocześnie nie został uszczuplony majątek innej osoby. Art. 405 k.c. stanowi podstawę do żądania świadczenia w granicach korzyści (wzbogacenia), nie zaś w granicach uszczerbku osoby, kosztem której pozwany się wzbogacił – jeśli zatem zwrot korzyści nie prowadzi do naprawienia szkody w majątku powoda, to może on domagać się tej „nadwyżki” jedynie na zasadach ogólnych odpowiedzialności odszkodowawczej (na co zezwala art. 414 k.c., stanowiący, że „przepisy niniejszego tytułu nie uchybiają przepisom o obowiązku naprawienia szkody”).

W niniejszej sprawie powód podnosił, iż nienależycie umocowany do działań likwidacyjnych kurator niewłaściwie rozporządził majątkiem (...) w L.. W szczególności dokonał nieprawidłowego podziału pozostałych po spłacie zobowiązań uczelni środków finansowych, obciążając powoda zobowiązaniem wobec uczelni w wysokości 518 240,61 zł, co zdaniem powoda nie miało żadnych podstaw. W tych okolicznościach pozwany pozostaje wzbogacony o kwotę dochodzoną w pozwie. Tymczasem, jak wskazano wyżej, w ocenie pozwanego kurator posiadał skuteczne umocowanie do dokonania podjętych działań w postaci prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Legnicy, wydanego w sprawie sygn. akt III RNs 92/05 ustanawiającego kuratora oraz nadającego mu kompetencje do przeprowadzenia likwidacji szkoły oraz podziału jej majątku po zakończeniu przedmiotowego postępowania. Nie zostało ono wzruszone w drodze właściwego postępowania, a co za tym idzie wskazane w nim kompetencje ustanowione na rzecz G. K. zostały potwierdzone i nie mogą podlegać kwestionowaniu w niniejszym postępowaniu.

Na potrzeby niniejszych rozważań na wstępie należy przytoczyć treść art. 27 ust. 1 Ustawy prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 roku (Dz.U. nr 164, poz. 1365 z późn.zm.), który stanowi, że likwidacja uczelni niepublicznej polega na zadysonowaniu składnikami materialnymi i niematerialnymi jej majątku po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu wierzycieli, w szczególności pracowników i studentów. Następnie zaś w ust. 2 art. 27 wskazuje się, że majątek uczelni niepublicznej pozostały po zaspokojeniu wierzycieli przeznacza się na cele określone w statucie. Ust. 3 art. 27 wskazuje też, że likwidację uczelni niepublicznej prowadzi likwidator powołany w trybie określonym w statucie, z zastrzeżeniem art. 37 ust. 3. Art. 27 w ust. 8 wskazuje ponadto, że tryb likwidacji uczelni niepublicznej w zakresie nieuregulowanym w ustawie określa jej statut. Przepis art. 27 Ustawy Prawo o

szkolnictwie wyższym zawiera ważne przepisy o charakterze materialnoprawnym oraz dotyczące trybu postępowania – wzorowane w przyjętych rozwiązaniach na przepisach dotyczących postępowania likwidacyjnego innych niż uczelnie osób prawnych, np. kapitałowych spółek handlowych. Jednocześnie przepisy te komentatorzy określają jako bardzo skromne, nie zawierają one bowiem istotnych dla uczelni wskazówek, jak przeprowadzać likwidację, wskazując jedynie węzłowe kwestie postępowania likwidacyjnego. W tym stanie rzeczy olbrzymią, zdecydowaną niedocenianą na etapie tworzenia uczelni rolę w omawianym zakresie odgrywają przepisy statutu uczelni. Uczelnie publiczne likwidowane są w drodze aktu normatywnego o takiej samej randze jak ranga aktu, którym zostały utworzone, i w tym akcie znajdują się przepisy dotyczące ich likwidacji. Brak opisanie w statucie szczegółowego trybu dotyczącego postępowania likwidacyjnego – prawie krok po kroku – niezwykle utrudnia przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, czyniąc je bardzo trudnym dla likwidatora.

W niniejszej sprawie, co było bezsporne pomiędzy stronami, statut uczelni zawierał rozstrzygnięcia w zakresie dotyczącym sposobu likwidacji szkoły. Bezspornym było również, że Minister decyzją z dnia 30 września 1999 roku odmówił przedłużenia terminu do założenia (...) w L. i nakazał założycielom jej likwidację. Z kolei statut szkoły wskazywał, i co do tej okoliczności również nie było sporu, że założyciele szkoły wyznaczają likwidatora szkoły. Na skutek braku porozumienia założycieli w przedmiocie uzgodnienia osoby likwidatora, J. D. złożył wniosek do Sądu Rejonowego w Legnicy Wydział III Rodzinny i Nieletnich o wyznaczenie kuratora dla Uczelni w trybie art. 42 k.c., zaś postanowieniem z 14 czerwca 2011 roku Sąd, przed którym toczyło się postępowanie zwolnił kuratora ustanowionego w celu przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego (...). W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia wskazano, że z dniem 28 lutego 2011 roku kurator zakończył likwidację (...) w L., do 31 maja 2011 roku prowadził czynności związane z zamknięciem ksiąg rachunkowych oraz złożył sprawozdanie za okres likwidacji. Z przedłożonych zaś dokumentów przez kuratora wynikało, że dokonał on sprzedaży majątku szkoły, zaspokoił wszystkie jej zobowiązania i podzielił pomiędzy współzałożycieli pozostałe środki finansowe. Wskazać należy, że postanowienie to jest prawomocne i nie zostało wzruszone w trybie przewidzianym przez przepisy prawa. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zarzuty powoda co do wadliwego umocowania kuratora na tym etapie należy uznać za chybione. Po pierwsze bowiem, jak wynika z powyższego, zakres działania kuratora w postanowieniu został wyraźnie określony i Sąd w tym zakresie nie miał co do tego żadnych wątpliwości; postanowienie sądu rejonowego wprost bowiem wskazywało w jakim celu został ustanowiony kurator. Na intencje Sądu Rejonowego w Legnicy wskazuje również jego dalsze postępowanie wykonawcze, podczas którego zatwierdzane były dokonywane czynności przez kuratora w zakresie postępowania likwidacyjnego, takie jak sprzedaż majątku uczelni, spłata zobowiązań finansowych itp. Powyższe fakty można wywieść z treści uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 03 czerwca 2011 roku. Zgodnie z treścią art. 365 par. 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i Sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy administracji publicznej, a przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W tej sytuacji przedmiotem badania Sądu nie mogła być objęta okoliczność czy Sąd opiekuńczy był władny do ustanowienia kuratora w takim zakresie w jakim to uczynił. Tym samym umocowanie kuratora przez sąd do likwidacji osoby prawnej wiąże Sąd także w niniejszym postępowaniu. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest uznanie, czynności likwidacyjne G. K. nie zostały dokonane z przekroczeniem uprawnień i nie mogą one być skutecznie kwestionowane w toku tego postępowania dla potrzeb uzasadnienia roszczenia skierowanego przeciwko pozwanemu.

Z uwagi na powyższe w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd przyjął, iż na podstawie prawomocnego postanowienia z 11 czerwca 2005 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Legnicy, że doszło skutecznie do ustanowienia kuratora dla celów przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego (...) w L., nadto całe postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone pod nadzorem Sądu, zaś każda czynność kuratora podlegała prawomocnemu zatwierdzeniu przez tenże Sąd postanowieniem i jest to wiążące dla Sądu w niniejszym postępowaniu. Tym samym stwierdzić należało, że powód nie wykazał, że zaszły przesłanki z art. 405 k.c. albowiem ewentualne przysporzenie korzyści (co też nie zostało w sprawie dowiedzione,) nie nastąpiło bez podstawy prawnej a było następstwem działań skutecznie umocowanego do tego kuratora.

Na marginesie można także wskazać, że powód nie udowodnił swojego roszczenia co do wysokości. Kwestionując bowiem prawidłowość rozliczenia dokonanego przez kuratora w zakresie obciążania go zobowiązaniem w wysokości

518 240,61 zł, nie przedłożył żadnych dokumentów źródłowych, na podstawie których możliwa by była weryfikacja rozliczenia dokonanego przez kuratora. Nie udowodnił również, że to roszczenie należałoby rozliczyć w taki sposób, w jaki zostało to przedstawione w uzasadnieniu pozwu. Zgodnie bowiem z cytowanym wyżej art. 27 Ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym, wskazuje w jaki sposób ma być rozporządzony majątek pozostały po rozliczeniu z wierzycielami Uczelni, wskazując, że sprawy te winny zostać uregulowane w statucie. Powód jednak nie przedłożył do akt sprawy dokumentu w postaci statutu, ograniczając się jedynie do przedłożenie jednej strony statutu. W tym miejscu wskazać należy, że Sąd nie może się odnieść do treści zapisu przedłożonej części dokumentu, albowiem dla prawidłowej oceny treści statutu wymagane jest przedłożenie całego dokumentu. Wrywek treści jakiegokolwiek dokumentu nie może podlegać ocenie pod względem ustaleń co do rozstrzygnięć zawartych w tej właśnie części, albowiem istnieje możliwość zawarcia dodatkowych rozstrzygnięć w danym zakresie a więc w zakresie likwidacji oraz podziału majątku pozostałego po likwidacji również w innych paragrafach statutu. Dopiero zapoznanie się z treścią całego spójnego dokumentu pozwalałoby wykluczyć istnienie przepisów szczególnych do zapisów § 60 i § 61 statutu zawartego w rozdziale 8 statutu - zasady likwidacji szkoły. Nadto wskazać należy, że powód sposób dość lakoniczny odniósł się do rozliczenia kuratora wskazując jedynie, że nie dokonał on prawidłowego rozliczenia, albowiem przekazał na rzecz pozwanego całą kwotę 518.240,61 zł. Pozwany zaprzeczając twierdzeniom powoda w tym zakresie podniósł, w związku z prywatnymi długami powoda, spieniężony majątek szkoły którego część wynikająca ze sprawiedliwego podziału pomiędzy współników, została poddana egzekucji, zaś pozwany egzekucji nie był poddany dlatego też część mu przypadająca w udziale po likwidacji została przekazana faktycznie na jego prywatny rachunek, zaś wierzytelność przysługująca powodowi została zajęta w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko powodowi. Argumenty powoda w tym zakresie były za skromne i tym samym uniemożliwiały prawidłową ocenę, z jakiego źródła pochodziły te kwoty, jaki była wartość całego majątku, jakie były zobowiązania i wreszcie jakiego rzędu wysokość przedstawiały środki pozostałe po likwidacji. Dopiero całokształt tych okoliczności pozwoliłby na dokonanie prawidłowej oceny żądania zawartego w pozwie a więc ustalenia, że doszło do nieprawidłowego podziału.

Zgodnie z normą powód art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. musi wykazać wszystkie okoliczności stanowiąc podstawę faktyczną jego żądania. Nie może być wątpliwości, skoro nawet powód w tym kierunku nie prowadził postępowania dowodowego, nie wnioskując takich dowodów, iż okoliczności tych nie wykazał. Nie są oczywiście takim dowodem samo zestawienie wypłaconych kwot założycielom załączone do pozwu.

W świetle powyższych rozważań należało uznać, że roszczenie powoda nie znajduje także podstawy w ramach odpowiedzialności deliktowej, uregulowanej w art. 415 k.c., zgodnie z treścią którego kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Powód nie udowodnił ani wysokości szkody, ani zwinionego działania pozwanego ani związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanego a szkodą, jaką powód poniósł w następstwie tego działania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono, jak wikt. I wyroku.

Na podstawie art. 98 k.p.c. § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.